राज्ये प्रतापशीलं स शीलादित्यापराभिधं ॥३३०॥
सिंहासनं स्ववंश्यानां तेनाहितहृतं ततः ।
विक्रमादित्यवसतेरानीतं स्वपुरं पुनः ॥३३१॥
हेतूनुदीर्य विविधानमन्वानं पराजयं ।
सप्त वारान् स तत्याज जित्वामुं मुनिभूभुजं ॥३३२॥
धार्ष्ट्यादथाष्टमे वारे हेतुमाख्यातुमुद्यतं ।
धिक् पशुर्बध्यतां सोऽयमित्यूचे नृपतिः क्रुधा ॥३३३॥
अबध्योऽहं पशुत्वेन वीरेत्युक्त्वा भयोत्सुकः ।
मध्येसभं ननर्तास्य सोऽनुकुर्वन् कलापिनं ॥३३४॥
नृत्यं केकां च शिखिनो दृष्ट्वास्मै द्रविणं नृपः ।
अभयेन समं प्रादात् तालावचरणोचितं ॥३३५॥
वसतोऽस्य दिशो जित्वा नप्तुः पैतामहे पुरे ।
कर्तुं पुरं स्वनामाङ्कं पप्रथे स मनोरथः ॥३३६॥
रात्रौ क्षेत्रं च लग्नं च दिव्यं ज्ञातुमथैकदा ।
स वीरो वीरचर्यायां निर्ययौ पार्थिवार्यमा ॥३३७॥
गच्छतः क्ष्मापतेस्तस्य मौलिरत्नाङ्कविम्बितः ।
बभार ताराप्रकरो रत्नाशर्षपविभ्रमं ॥३३८॥
अथानन्तचितालोकस्पष्टभीमतरद्रुमां ।
श्मशानप्रान्ततटिनीं पर्यटन्नाससाद सः ॥३३९॥